U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **nezl. D. B.,** zastoupený N. B., zastoupeného JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2010, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-2010, ev.č. L008570, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2011, č. j. 46 Az 14/2010 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Aleně Lněničkové **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 2010, č. j. OAM-79/LE-LE05-LE05-2010. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se s tímto posouzením žádosti ztotožnil. Důvodem pro udělení mezinárodní ochrany podle něj nemůže být snaha o legalizaci pobytu na území České republiky, ekonomické problémy v zemi původu ani obava o zdraví stěžovatele a jeho budoucnost. Zmíněné důvody nemají svůj původ v žádné formě pronásledování nebo obavy z pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný ve svém rozhodnutí správně Žalovaný ve svém rozhodnutí správně posoudil i obavy stěžovatele z vyloučení ze společnosti kvůli tomu, že se jeho rodina hlásí ke křesťanské víře, a rovněž obavy z následků černobylské jaderné havárie. Žalovaný se s žádostí

stěžovatele řádně vypořádal i z hlediska splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Praze včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Má za to, že splňuje především podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Podle stěžovatele bylo prokázáno, že existují důvodné obavy, že mu v případě návratu do vlasti hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy spočívající zejména ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Krajský soud podle něj tuto otázku nesprávně posoudil. Stěžovatel v průběhu správního řízení uvedl dostatečné množství skutečností, na základě kterých mu měla být poskytnuta mezinárodní ochrana. Správní orgán nesprávně zhodnotil provedené důkazy a nevypořádal se dostatečně se všemi okolnostmi případu, nezhodnotil je ve vzájemných souvislostech. Rovněž nepostupoval tak, aby byl zjištěn skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tvrzení stěžovatele nijak neověřil. Ohledně splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu správní orgán pouze konstatoval, že žadatel neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možné vážné újmě ve smyslu zákona o azylu podřadit. Stěžovatel toto odůvodnění nepovažuje za přesvědčivé a dostatečné. Stěžovatel má dále za to, že v případě návratu do země původu mu hrozí vážné problémy především v souvislosti s náboženskou orientací jeho rodiny, která se hlásí ke křesťanské víře, což je na Ukrajině fakticky nemožné. Respektovány jsou zde pouze dvě církve – pravoslavná a ukrajinská, ostatní jsou považováni za odpadlíky a fanatiky. Stěžovateli tak hrozí vyloučení ze společnosti. Další obavy stěžovatele jsou spojeny s úrovní poskytované zdravotní péče a s riziky spojenými s následky černobylské havárie. Vzhledem k věku stěžovatele je na místě spíše případným problémům předcházet, než je řešit, až nastanou. Kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, není proto dán důvod pro její odmítnutí podle § 104a s. ř. s. To je dáno především věkem stěžovatele a tím, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s podmínkami pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti –

v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že důvody přijatelnosti uplatněné stěžovatelem v podané kasační stížnosti nesplňují výše uvedená kritéria. Posouzením žádosti o udělení mezinárodní ochrany, v níž žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, www.nssoud.cz. K námitce stěžovatele týkající se zjišťování skutkového stavu věci pak lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS, v němž soud uvedl, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené...“*. V rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že břemeno tvrzení v řízení o azylu stíhá žadatele o azyl: „Pokud je nesporné, *že stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu ustanovení § 12 či 14a zákona o azylu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat.*“

Pro úplnost lze doplnit, že samotnými podmínkami ustanovení § 14a zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz; k výkladu a aplikaci § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu ke zdravotnímu stavu žadatele o mezinárodní ochranu a přístupu k potřebné a cenově dostupné lékařské péči se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, www.nssoud.cz.

Přijatelnost kasační stížnosti pak vzhledem k výše uvedenému nelze dovozovat ani s ohledem na věk žadatele, neboť tato skutečnost sama o sobě není pro posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany relevantní. Nejvyšší správní soud zde pouze poznamenává, že žádostí podanou nezletilým žadatelem narozeným na území České republiky se již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 433/04-71, www.nssoud.cz., či v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, č. j. 3 Azs 412/2005 - 56, www.nssoud.cz.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v usnesení

rozšířeného senátu ze dne 24. 7. 2007, č. j. 1 Afs 120/2006 - 117, publ. pod č. 1460/2008 Sb. NSS, je advokát ustanovený v řízení o žalobě oprávněn zastupovat účastníka také v řízení o kasační stížnosti. Z uvedeného vyplývá, že takovému advokátovi nelze opětovně přiznat odměnu za převzetí a přípravu zastoupení v téže věci podle § 11 písm. b) advokátního tarifu. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. července 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu